

Hồi thứ sáu mươi mốt

Theo đức vua vào cung Thái hậu

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Một tiểu vương gia có bản lĩnh gì đâu, bất quá hấn dựa vào thế của gia hấn mà thôi. Nếu đệ tử đầu thai vào trong bụng mẫu thân hấn thì cũng là một tên Một tiểu vương gia. Một nhân vật đại anh hùng đại hào kiệt như sư phụ mà phải nghe lệnh hấn thì khiến cho đệ tử tức đến chết người.

Trong đời người, Trần Cận Nam đã nghe không biết bao nhiêu lời tân công ninh hót, nhưng mấy câu này từ miệng đứa trẻ nít mấy tuổi nói ra mới thật là chân thành. Ông không khỏi mừng thầm, tủm tỉm cười.

Ông chưa hiểu bản tính Vi Tiểu Bảo rất láu lỉnh, và kỹ viện cùng Hoàng cung là hai nơi trá nguy nhất thiên hạ. Vi Tiểu Bảo đã hoà mình vào hai nơi gian trá này thì gã còn giáo quyết hơn cả người lớn ở chỗ bình thường.

Trần Cận Nam ở trong Thiên Địa Hội hàng ngày tiếp xúc với những hán tử hào kiệt, đối đãi với nhau như tình phế phủ thì khi nào còn nghĩ đến lời nói của một tên đệ tử nhỏ bé lại không tự đáy lòng phát ra? Thực tình trong mười câu của gã e rằng có đến năm sáu câu không thể tin được.

Ông vỗ vai gã mỉm cười hỏi:

- Trẻ thơ nào đã biết chi? Sao người hiểu Một Vương gia không có bản lĩnh gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hấn phái người vào Hoàng cung hành thích để chết uống khá nhiều thủ hạ mà chẳng làm hại Ngô Tam Quế được chút gì. Thế là tuyệt vô bản lĩnh, có thể nói ngu dốt nữa là khác.

Trần Cận Nam hỏi:

- Sao người biết Ngô Tam Quế không tổn hại chút gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Gã Một tiểu vương gia kia dùng kế hoạch rất ngu xuẩn. Hấn bảo bọn người vào cung hành thích mặc áo lót có thêu chữ Bình Tây Vương phủ. Những binh khí cũng khắc chữ "Bình Tây Vương phủ" hoặc "Đại Minh sơn

hải quan tổng binh phủ". Bọn Thát Đát lại không phải hạng ngu dân, dĩ nhiên chúng nghĩ ngay đến nếu quả thích khách là thủ hạ của Ngô Tam Quế thì khi nào lại khắc chữ như vậy vào binh khí?

Trần Cận Nam lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Quả đúng thế thật!

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Con trai Ngô Tam Quế là Ngô ứng Hùng hiện cũng lai kinh, gã đem theo rất nhiều tiền bạc châu báu để tiến cống Hoàng đế. Nếu Ngô Tam Quế thực có ý muốn hành thích nhà vua, tất không lựa thời cơ này. Hơn nữa hắn hành thích Hoàng đế làm chi? Có ra chẳng nữa là muốn dấy binh tạo phản để làm Hoàng đế. Con hắn đang ở kinh mà dấy binh thì tất nhiên nhà Mãn Thanh lập tức bắt gã. Như vậy chẳng lẽ hắn phải con lên Bắc Kinh để nộp mạng?

Trần Cận Nam gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Thực ra Vi Tiểu Bảo dù có khôn ngoan cũng chỉ là đứa trẻ nít thì việc quân quốc đại sự đến người lớn còn chưa hiểu được, huống chi là gã.

Những lý do vụ này Vi Tiểu Bảo không nghĩ ra được nửa điều. Khéo sao vua Khang Hy đã giải thích cho gã nghe. Bây giờ ở trước mặt sư phụ, gã nhận ngay ý kiến đó là của mình.

Trần Cận Nam nghe nói rất lấy làm kinh dị, vì đồ đệ ông xét việc tình mình như vậy thật là hiếm có. Trong Thiên Địa Hội tuy nhiều nhân tài, bọn đầu não hiểu việc như vậy cũng chẳng được mấy người. Lúc ông đặt thằng nhỏ này lên làm hương chủ Thanh Mộc đường bất quá là để tránh khỏi sự tranh chấp giữa hai phe, đồng thời đúng với lời thề của mọi người. Nhưng ông vẫn định bụng sẽ từ từ lập kẻ hiền năng. Vi Tiểu Bảo là đệ tử của ông thì lúc nào ông bảo gã nhường ngôi mà chẳng được? Bây giờ ông nghe gã thuyết một hồi như vậy thì nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này đã có dõm lược, lợi rộng kiến thức. Hiện nay gã đã linh lợi như vậy mà được rèn luyện thêm mấy năm thì so với chín vị hương chủ kia, vị tất gã đã thua ai.

Ông lại hỏi:

- Bọn Thát Đát đã biết chưa?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hiện giờ họ chưa rõ lắm, nhưng dường như Hoàng đế đã sinh lòng ngờ vực. Sáng sớm hôm nay, nhà vua triệu tập bọn thị vệ, bảo chúng diễn lại võ

công cùng gia số của bọn thích khách. Một tên thị vệ diễn mấy chiêu để mọi người nghị luận. Đệ tử đứng bên coi cũng còn nhớ được mấy chiêu.

Đoạn gã thi triển những chiêu "Cao sơn lưu thủy", "Hoành tảo thiên quân".

Trần Cận Nam thời dài nói:

- Quả nhiên Mộc vương phủ không có nhân tài. Đây rõ ràng là Mộc gia quyền. Bọn thị vệ trong Thanh cung thiếu gì cao thủ? Khi nào họ không nhận ra được?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đệ tử đã thấy Phong Tế Trung đại ca cùng Huyền Trinh đạo trưởng diễn qua, chắc bọn thị vệ Thất Sát đều nhận ra được. Vì vậy mà vừa rồi đệ tử khuyên Mộc tiểu vương gia nên ra khỏi thành lánh đi cho sớm là hơn.

Trần Cận Nam gật đầu luôn mấy cái đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Bây giờ người cũng nên về cung thôi. Sáng mai người lại tới đây để ta coi kỹ vết thương cùng chất độc trong mình người, đặng nghĩ phương pháp hoàn thiện điều trị.

Vì Tiểu Bảo thấy sư phụ không tra khảo võ công của gã nữa, thì trong bụng mừng thầm, vội thi lễ cáo từ.

Vì Tiểu Bảo về cung đến ngay Ngự thư phòng. Vua Khang Hy đang ngồi phê duyệt các bản tâu, ngài vừa thấy gã đã hỏi ngay:

- Người do thám được tin tức gì chưa?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Thánh thượng liệu việc như thần, không sai chút nào. Kẻ cầm đầu bọn thích khách quả là người nhà họ Mộc ở Vân Nam.

Vua Khang Hy cả mừng, cười hỏi:

- Thiệt thế ư? Vậy mà Đa Long vẫn có vẻ chưa tin. Cuộc do thám của người thế nào?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Ba tên thích khách bị bắt vẫn một mực khai là bộ thuộc của Ngô Tam Quế. Đa tổng quản khảo đả chúng đến chết đi sống lại mà chúng vẫn không thay đổi lời cung.

Vua Khang Hy cười nói:

- Võ công của Đa Long khá thật, nhưng hẳn chỉ là một tên đồng phu lỗ mãng.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài vâng thánh dụ của chúa thượng đã dùng mông hãn được khiến cho bọn thị vệ canh giữ phải ngã ra. Ngay lúc đó Hoàng thái hậu phái bốn tên thái giám tới truyền cho lập tức động thủ xử tử bọn thích khách. Nô tài lớn mật tuân theo kế hoạch của chúa thượng đã an bài, hạ sát bốn tên thái giám ở trước mặt bọn thích khách rồi thả chúng và dẫn ra ngoài Hoàng cung. Ba tên phản tặc này quả nhiên không nghi ngờ gì nữa...

Vua Khang Hy thấy rất đắc ý, mỉm cười ngắt lời:

- Vừa rồi Đa Long vào đây báo cáo lại nói là một tên thái giám thủ hạ của Thái hậu thả thích khách. Trẫm đang lấy làm kỳ, thì ra đó là thủ đoạn của người.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Xin Thánh thượng đừng nói cho Thái hậu hay, không thì cái mạng nhỏ xíu của nô tài chẳng thể nào an toàn được. Thái hậu đã từng tha tội cho nô tài về tội chỉ biết tận trung với Thánh thượng, mà không tận trung với lệnh bà. Thực ra giữa Thái hậu và Thánh thượng làm gì có chuyện khác biệt. Hơn nữa, trời không hai mặt, nước chẳng hai vua. Chỉ có thánh chỉ của chúa thượng là đáng kể. Thái hậu không hỏi qua thánh thượng đã hạ chỉ giết thích khách là không hợp đạo lý.

Vua Khang Hy hỏi:

- Dĩ nhiên ta không nói với Thái hậu. Về sau ba tên thích khách đó ra làm sao?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài lãnh bọn chúng ra khỏi Hoàng cung. Bọn chúng liền nói rõ họ tên thực cho nô tài biết. Lão già tên là Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân. Còn hai thiếu niên thì một là Ngao Bưu và một là Lưu Nhất Chu.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn chúng vô cùng cảm kích nô tài, muôn ngàn tạ ơn. Sau chúng bị nô tài lừa gạt liền dẫn về yến kiến chủ nhân của chúng thì quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của Thánh thượng. Nhân vật ngồi trong bóng tối chủ trương cuộc phản loạn là một thanh niên. Bọn phản tặc kêu hắn bằng tiểu vương gia, tên là Mộc Kiếm Thanh. Trong bọn thủ hạ của Mộc Kiếm Thanh có một lão già bản lĩnh rất cao thâm tên gọi Thiết Bối Thương Long Liễu Đại Hồng gì đó. Ngoài ra còn bọn Thánh thủ cư sĩ Tô Cương, Bạch nhị hiệp Bạch Hàn Phong trong Bạch thị song hiệp và nhiều người nữa. Chúng chia ra cư trú ở hai nơi là hẻm Dương Liễu và hẻm Mạo Nhi.

Vua Khang Hy hỏi:

- Người gặp cả chúng rồi ư?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài gặp cả rồi. Bọn chúng bảo trăm họ trong thiên hạ đều ca tụng Thánh thượng tuy chưa lớn tuổi, nhưng là bậc thánh minh tuyệt thế. Dù bọn chúng lớn mật đến đâu cũng không dám đụng đến Thánh thượng. Đêm trước chúng vào Hoàng cung đại náo, hoàn toàn vì muốn hãm hại Ngô Tam Quế để trả mối hận đã giết Mộc Thiên Ba.

Mấy câu này gã nịnh hót quá đáng vì vua Khang Hy lên cầm quyền chưa được bao lâu. Trăm họ trong thiên hạ chưa chắc đã có ai ca tụng công đức ngài. Nhưng con người sáng suốt đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi tính tự tôn.

Nhà vua nghe Vi Tiểu Bảo nói trăm họ đều ca tụng ngài cả mấy ngàn năm khó được một vị Hoàng đế công cao đức cả như mình thì không khỏi lấy làm khoan khoái. Ngài mỉm cười hỏi:

- Trăm cũng chưa làm được ơn đức gì đáng để cho muôn dân. Vậy mà người nói những gì Thánh minh, những gì nhân hậu trăm e rằng người đã tự soạn ra thiên cổ sự này phải không?

Vi Tiểu Bảo vội tâu:

- Không có ! Không có! Đó chính là miệng chúng nói ra. Chúng còn bảo Ngao Bái là một tên đại gian thần, tàn hại lương dân, khiến cho trăm họ căm hận thấu xương. Thánh thượng vừa lên ngôi báu đã hạ sát hắn. Đó là một việc lớn làm cho muôn dân nức lòng hởi dạ.

Vi Tiểu Bảo ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn chúng lại tôn sùng Thánh thượng như là Ngưu Thuận, Ngũ Thang gì gì đó mà nô tài không hiểu. Chỉ biết đó là những lời ca tụng thánh đức, nô tài nghe rất lọt tai.

Vua Khang Hy ngờ ngác một lúc, nhưng rồi ngài hiểu ngay, nổi lên tròng cười khanh khách, phán:

- Té ra chúng ví ta với Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang. Con mẹ nó! Ngưu, Thuận, Ngũ, Thang là nghĩa làm sao?

Nhà vua nghĩ ngay đến người ta xưng tụng mình là Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang liền cho là Vi Tiểu Bảo quyết không thể nào bịa ra được. Thậm chí gã còn nói chữ nọ xọ chữ kia.

Nhà vua có biết đâu Vi Tiểu Bảo khi nghe thầy đồ giảng Anh Liệt truyện đã nói đến quần thần không ngớt ca tụng vua Thái Tổ nhà Đại Minh Chu

Nguyên Chương là Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang gã đã thuộc lòng. Tuy gã chẳng hiểu ý nghĩa nhưng cũng biết "Ngư, Thuận, Ngũ, Thang" là câu chuyện để nịnh hót nhà vua. Mỗi lần Chu Nguyên Chương nghe quần thân ca tụng mình là "Ngư, Thuận, Ngũ, Thang" lại mặt rùng rợn hờ.

Vi Tiểu Bảo bịa ra câu này nịnh hót tiểu Hoàng đế, quả nhiên vua Khang Hy mặt rùng rợn hờ, nổi lên tràng cười khoan khoái. Gã biết mình bợ đỡ đúng đường, liền hỏi:

- Tàu Thánh thượng! "Ngư, Thuận, Ngũ, Thang" là cái gì vậy?

Vua Khang Hy lại bật cười phán:

- Không phải Ngư thuận ngũ thang đâu mà là Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang. Người thật chẳng có chút học vấn nào hết. Nghiêu, Thuấn, Vũ, Thang là những đấng minh quân thời xưa. Các ngài là những bậc Hoàng đế đại trí, đại đức cổ kim không ai sánh kịp.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Thảo nào! Thảo nào! Nếu bọn phản tặc đó biết vậy thì chẳng phải là hạng hoàn toàn không hiểu nghĩa lý.

Vua Khang Hy lại nói:

- Tuy nhiên không thể để bọn chúng trốn chạy. Người đi kêu Đa Long vào đây ngay cho trẫm.

Vi Tiểu Bảo vâng lệnh lui ra truyền Ngự tiền thị vệ tổng quản Đa Long lập tức đến Ngự thư phòng bệ kiến.

Đa Long vào tới nơi, đức vua phán:

- Phản tặc quả nhiên là Mộc gia ở Vân Nam. Người lập tức thống lĩnh đội thị vệ đi đuổi bắt.

Nhà vua lại nhìn Vi Tiểu Bảo phán:

- Tiểu Quế Tử! Bọn phản tặc có những ai, người hãy nói cho Đa tổng quản biết!

Vi Tiểu Bảo liền kể họ tên Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng cho Đa Long nghe.

Đa Long giật mình kinh hãi tâu:

- Té ra vụ này do Thiết Bối Thương Long đứng trong bóng tối cầm đầu. Bọn phản tặc này lai lịch không phải tầm thường. Cả tên Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân, nô tài cũng đã được nghe danh tự hần. Không ngờ đã giam chúng một ngày một đêm trong cung mà không tra ra lai lịch. Giả tỷ nô tài thông minh một chút, thấy hần cứ lắc đầu hoài thì nghĩ ra được rồi. Nếu Thánh

thượng không quyết đoán mình mẫn thì bọn nô tài đều nhất định là Ngô Tam Quế cầm đầu.

Vua Khang Hy mỉm cười phán:

- Không chừng bây giờ chúng đã xa chạy cao bay, khó lòng bắt được.

Nhà vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Mình đã biết mấu chốt thì dù bữa nay chưa bắt được cũng không ngại gì. Điều đáng sợ là mình bị bung mắt, mắc bầy người ta mà không hiểu.

Đa Long gật đầu cáo từ lui ra, lập tức điểm nhân mã rượt theo.

Vua Khang Hy nói:

- Tiểu Quế Tử! Trẫm đến cung Từ Ninh vấn an Thái hậu. Ngươi hãy đi theo trẫm.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Xin tuân mệnh!

Gã nghĩ tới phải chạm trán với Thái hậu, không thể tự chủ được nổi sợ lộ ra ngoài mặt.

Vua Khang Hy an ủi gã:

- Ngươi bất tất phải nhần nhó buồn phiền. Trẫm dẫn ngươi đi bái kiến Thái hậu là cốt để giữ vững cái đầu trên cổ ngươi.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ dạ!

Đến cung Từ Ninh, vua Khang Hy vấn an Thái hậu rồi bấm rõ lai lịch bọn thích khách và nói rõ đã phái Tiểu Quế Tử cố ý thả bọn thích khách để điều tra chân tướng chúng.

Thái hậu mỉm cười nói:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi là một thằng nhỏ rất được việc.

Vì Tiểu Bảo quỳ mọp xuống dập đầu tâu:

- Đây hoàn toàn nhờ ở Hoàng thượng đoán việc như thần. Nhất thiết do ngài định đoạt. Nô tài bất quá vâng mệnh đức vua mà thôi.

Thái hậu lại cười hỏi móc:

- Tiểu hài tử! Ngươi được ra ngoài Hoàng cung chắc đã đi chơi khắp chỗ. Ngươi có đến Thiên Kiều coi hát không? Ngươi đã mua được đường phèn ăn chưa?

Vì Tiểu Bảo nhớ lại bữa trước đến Thiên Kiều gặp bọn thị vệ đang tróc nã bọn bán đường phèn, biết là do Thái hậu sai khiến. Bà sợ bọn này đưa tin tức lên Ngũ Đài Sơn cho Thuy Đống, nên chẳng phân biệt ngay gian, đen trắng, cho bắt hết bọn bán đường phèn. Dĩ nhiên bà chẳng hỏi phải trái chi hết và đem toàn bọn chém cả rồi.

Gã nghĩ tới thủ đoạn tàn ác của Thái hậu không nhịn được run bắn người lên, tâu:

- Dạ dạ!

Thái hậu cười ruồi hỏi:

- Ta hỏi đây: Người đã ăn đường phèn chưa?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tâu Thái hậu! Nô tài đi ngoài đường phố nghe nói mấy bữa nay ở Thiên Kiều rất bình tĩnh. Quan cửa môn đề đốc phái người bắt hết bọn bán đường phèn và nói là trong đó có nhiều gian nhân. Vì thế mà hiện giờ không còn ai bán đường phèn nữa. Họ đổi nghề hoặc bán bánh cuốn, hoặc bán đậu phụng, hay bán trái cây, kẹo mứt. Bọn người đó nô tài đã gặp nhiều lần nên quen mặt. Chúng đều nói là thôi không bán đường phèn nữa. Lại có một tên thật đáng tức cười. Hắn nói là lên Ngũ Đài Sơn, Lục Đài Sơn gì gì đó bán bánh bao cho sư ăn.

Thái hậu trong lòng tức giận vô cùng, bụng bảo dạ:

- Tên tiểu nô tài này nói thế thì ra còn có người đưa tin cho Thuy Đống chứ chưa bị bắt.

Bà cười khẩy nói:

- Hay lắm! Người ngoan ngoãn mà được việc. Ta khen cho người đó.

Rồi bà hỏi vua Khang Hy:

- Hoàng nhi! Ta muốn gã này ở bên mình giúp việc thì nhà vua tính sao?

Mấy bữa nay vua Khang Hy sai phái Vì Tiểu Bảo làm việc rất đắc lực. Nhà vua coi gã như cánh tay mặt. Nay đột nhiên nghe mẫu hậu đòi giữ gã ở lại cung Từ Ninh thì không khỏi sững sờ.

Nhà vua thờ mẹ vốn một lòng hiếu thảo. Thái hậu tuy không phải là mẹ ruột, song đức vua được Thái hậu nuôi nấng dạy dỗ từ thuở nhỏ, chẳng khác gì mẫu thân.

Nhà vua không dám trái ý, mỉm cười nói:

- Tiểu Quế Tử! Mẫu hậu đã sẵn lòng thương, sao người còn chưa tạ ơn?

Vì Tiểu Bảo vừa nghe Thái hậu mở miệng yêu cầu nhà vua cho gã ở lại với bà, gã đã hồn vía lên mây, tâm trạng hồ đồ, những muốn co cẳng trốn chạy ra khỏi Hoàng cung không bao giờ trở lại.

Bây giờ gã nghe vua Khang Hy nói vậy, cuống quýt tâu:

- Dạ dạ! Nô tài xin tuân mệnh!

Đoạn gã đập đầu đánh bình bình nói tiếp:

- Đa tạ hồng ân của Thái hậu. Đa tạ đại đức của Thánh hoàng.

Thái hậu cười lạt hỏi:

- Sao? Người chỉ muốn châu hầu Hoàng thượng chứ không ưng phục thị ta phải chăng?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Châu hầu Thái hậu hay phục thị Thánh hoàng cũng vậy thôi. Nô tài chỉ biết một dạ trung trinh, hết sức tuân theo mệnh lệnh mà làm việc.

Thái hậu hỏi:

- Vậy là hay lắm! Từ nay công việc trong ngự thiện phòng người không phải phụ trách nữa, chuyên ở cung Từ Ninh với ta mà thôi.

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Dạ dạ! Đa tạ hồng ơn của Thái hậu!

vua Khang Hy thấy Thái hậu lấy mất Vì Tiểu Bảo, trong lòng bịn rịn không vui. Ngài nói mấy câu chuyện phiếm nữa rồi cáo từ về cung.

Vì Tiểu Bảo theo nhà vua ra cửa. Thái hậu gọi giật lại:

- Tiểu Quế Tử! Người ở lại đây, để người khác đưa chân Hoàng thượng. Ta có việc giao người làm ngay.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng, ngược mắt ngó sau lưng nhà vua ra khỏi cung Từ Ninh, bụng than thầm:

- Nhà vua ra đi chuyến này là hồngбет rồi. Chẳng biết đến bao giờ mới lại thấy mặt long nhan?

Thái hậu ngồi thông thả uống trà, mắt vẫn ngó Vì Tiểu Bảo thấy gã sợ sệt quá chừng.

Hồi lâu Thái hậu mới hỏi:

- Thằng cha lên Ngũ Đài Sơn bán bánh bao bao giờ mới trở lại Bắc Kinh?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài cũng không biết.

Thái hậu lại hỏi:

- Bao giờ người đi gặp hắn?

Vì Tiểu Bảo hàm hồ đáp:

- Nô tài đã ước hẹn với hắn trong vòng một tháng sẽ lại gặp nhau, nhưng lần này không ở Thiên Kiều.

Thái hậu hỏi:

- Không ở Thiên Kiều thì ở đâu?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hắn bảo đến lúc bấy giờ sẽ tìm cách thông tin cho nô tài.

Thái hậu gật đầu nói:

- Vậy người ở cung Từ Ninh chờ tin tức hắn.

Bà vỗ tay một cái. Một gã cung nữ từ trong nội thất đi ra. Thị chừng 15, 16 tuổi, thân thể đầy đặn, chân bước mau lẹ. Mặt tròn như vành trăng, luôn luôn cười toe toét ra kiểu con người vui vẻ. Thị nhìn Thái hậu khom lưng vấn an.

Thái hậu nói:

- Tên tiểu thái giám này tên là Tiểu Quế Tử vừa lớn mặt vừa làm càn, song ta vẫn thích gã.

ả cung nữ mỉm cười tâu:

- Dạ! Vị tiểu huynh đệ này quả là con người thông minh mãi tiếp. Tiểu huynh đệ! Tên ta là Liễu Yến. người kêu ta bằng tử tử, nghe!

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Con mẹ nó! Tử tử cái gì mà mập như heo quay!

Nhưng ngoài miệng gã cười đáp:

- Dạ! Liễu Yến tử tử! Danh tự của tử tử hay quá. Người tử tử tha thướt như cành dương liễu, chân tử tử thoăn thoắt mau lẹ chẳng khác gì chim yến.

Trước mặt Thái hậu, những cung nữ cùng thái giám khi nào dám mở miệng nói nửa câu đùa cợt như vậy. Nhưng Vì Tiểu Bảo biết rằng không sao. Những câu này nói ra cũng vậy mà không nói ra cũng vậy.

Liễu Yến cười khúc khích nói:

- Tiểu huynh đệ! Cái miệng người lẻo bẻo quá!

Thái hậu xen vào:

- Miệng gã lẻo bẻo mà chân gã cũng lẹ lắm! Liễu Yến! Người có cách gì khiến gã đừng chạy loạn lên trong Hoàng cung không?

Liễu Yến tâu:

- Xin Thái hậu giao gã cho nô tài để nô tài cai quản là xong.

Thái hậu lắc đầu đáp:

- Con khỉ này chuồn lẹ lắm, người coi gã không được đâu. Ta phái Thuy Đống kêu gã đến. Vậy mà gã dùng hoa ngôn xảo ngữ khiến cho tên tiểu quỷ nhất gan Thuy Đống sợ quá phải chạy đi. Lần thứ hai ta phái bốn tên thái giám truyền gã đến, gã liền cấu kết với bọn thị vệ hạ bốn tên thái giám của ta. Sau đó ta lại phái bốn tên nữa đi, không hiểu gã dùng thủ pháp gì mà giết chết được bọn này trong đó có Đồng Kim Khôi.

Liễu Yến tắc lưỡi luôn mấy tiếng, cười nói:

- Trời ơi! Tiểu huynh đệ! Thế thì người liễu lĩnh thật! Nhưng đối phó với người cũng chẳng khó khăn gì.

Đoạn gã quay lại tâu Thái hậu:

- Bẩm Thái hậu! Nô tài xem chừng chỉ còn cách chặt đôi giò của gã đi là gã phải ngoan ngoãn nằm im. Có thế mới yên được.

Thái hậu thở dài đáp:

- Ta cũng nghĩ chỉ còn cách đó.

Vì Tiểu Bảo tung mình nhảy vọt ra ngoài cửa toan chạy.

Chân trái gã vừa bước qua cửa, đột nhiên da đầu cứng nhắc, món tóc đuôi sam của gã bị người nắm chặt. Tiếp theo đầu gã bị giật ngửa về phía sau. Người gã không tự chủ lăn đi mấy vòng. Trái tim đau nhói, một bàn chân đạp lên ngực gã.

Vì Tiểu Bảo định thần nhìn lại thấy bàn chân này lớn và mập xỏ giày màu hồng thêu hoa vàng. Té ra là bàn chân Liễu Yến.

Đang cơn nóng giận, Vì Tiểu Bảo cất tiếng thoá mạ:

- Con đười thối tha này! Có buông cái chân thối tha của mi ra không?

Liễu Yến nhả thêm kinh lực ở bàn chân. Mười mấy rё xương sườn trước ngực Vì Tiểu Bảo bật lên những tiếng lách cách, cả hơi thở cũng cơ hồ bị nghẹt.

Bỗng nghe Liễu Yến cười, nói móc họng:

- Cặp giò của người thơm quá, ta muốn chặt ra để ngửi.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Mụ điểm già này cầm hện ta thấu xương. Chắc mụ chặt chân ta rồi phất người khiêng đến chỗ kẻ đưa tin cho Thuy Đống. Thế nào mụ cũng ngấm ngầm phất mấy tay cao thủ theo lên Ngũ Đài Sơn để sát hại Thuy Đống. Nhưng trên đời làm gì còn Thuy Đống nữa mà kiếm? Việc khẩn yếu trước mắt là ta phải tìm cách giữ lại đôi chân. Bây giờ ta có sợ hãi cũng vô ích, phải dùng mỗi nhử mới xong.

Gã nghĩ vậy liền lạnh lùng nói:

- Thái hậu! Thái hậu chặt chân nô tài chẳng ăn thua gì, dù có chặt cụt đầu thì con người Tiểu Quế Tử này bất quá cũng chỉ ngắn đi mất một khúc. Có điều đáng tiếc là pho Thập nhị chương kinh... ha ha...

Thái hậu vừa nghe Vi Tiểu Bảo nói đến bốn chữ "Thập nhị chương kinh" đang ngồi bỗng đứng phắt dậy hỏi:

- Người bảo sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài nói là còn để lại mấy bộ Thập nhị chương kinh, không khỏi có điều đáng tiếc.

Thái hậu truyền bảo Liễu Yến:

- Buông tha gã dậy.

Liễu Yến nhắc chân trái lên rời khỏi trước ngực Vi Tiểu Bảo rồi dút xuống dưới người gã hất một cái cho mình gã tung lên. Đoạn thị vươn tay trái ra nắm lấy cổ áo gã nhắc bổng lên không rồi dăng mạnh xuống.

Vi Tiểu Bảo bị Liễu Yến hành hạ như một đứa trẻ nít, không kháng cự được chút nào.

Gã toan cất tiếng thóa mạ:

- Con đười thối tha này!

Nhưng lời nói vừa ra tới cửa miệng, gã sợ quá lại nuốt vào bụng.

Thái hậu lại hỏi:

- Pho Thập nhị chương kinh nào đó, người nghe ai nói tới?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cặp giò của nô tài sắp bị Thái hậu chặt rồi, nô tài còn nói làm chi nữa? Thế là có vay có trả, nô tài sợ mất chân, cụt đầu, thì Thái hậu cũng không lấy được Thập nhị chương kinh.

Liễu Yến nói xen vào:

- Tiểu huynh đệ! Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn phúc đáp Thái hậu là hơn.

Vì Tiểu Bảo hậm hực đáp:

- Phúc đáp cũng chết mà không phúc đáp cũng chết, thì còn phúc đáp làm chi? Dù có phải chịu bao nhiêu hình phạt ta cũng không sợ.

Liễu Yến nắm lấy tay trái gã cười nói:

- Tiểu huynh đệ! Những ngón tay của tiểu huynh đệ nhỏ mà dài coi xinh xắn!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Bất quá ngươi chặt cụt ngón tay ta là cùng, chứ có chi...

Gã chưa dứt lời, bỗng mấy tiếng "ráu ráu" khẽ vang lên. Gã đau thấu tâm can rú lên:

- úi chao!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>